

kelt Selskabs Hænder, tilvisse meget vovelige Forretagende at aabne en Linie paa egen Haand. Seg skal altsaa kun minde om, at det var Hensynet til en Mand, som maatte antages at have en høj Grad af Sagkundskab i den Retning, der i sin Tid bragte Udvalget til at optage den omhandlede Bestemmelse. Seg er ikke for mit eget Bedkommende ganske sikker paa, om man ikke ved at udflyde denne Paragraf mulig vover Meget lige over for de Mennekers Liv, der betros til disse Dampfartstier; thi naar Ulykken kommer, er det jo, som vi vide, ikke altid let at skaffe Redningsmidler til Stede; men har den høitærede Justitsminister baade fra Begyndelsen af og nu i dette sidste Udkast troet at kunne undvære denne Sikkerhed, tror jeg foreløbig, at vi ogsaa kunne slaa os til Raals. For Debliffet skal jeg ikke udtale mig videre, da Spørgsmaalet om Udvalgs Nebstættelse ikke nu ligger for.

Bajer: Seg for mit Bedkommende kan dog ikke unblade at udtale min Paasjønneelse af, at den høitærede Justitsminister efter to paa hinanden følgende Udvalgs gjentagne Opfordringer omfjeder har givet efter, og har delt det tidligere Lovforslag om Tilfyn med Dampfjedler og Damppassagerfartstier i to, saaledes som vi fandt det naturligt. Seg skal saa Meget mindre fremsætte nogen Anke imod den høitærede Minister, som jeg gjerne vilde vedblive at nære det Saab, at han, om han end er den samme Person som i forrige Samling, dog i denne vil vise sig som en anden Justitsminister. — Med Hensyn til hvad der af Nyt er indkommet i Loven, har jeg ikke noget meget Bøsentligt at bemærke. Seg skal dog allerede her ved første Behandling bringe en Ting paa Tale, hvorved man mulig kan spare sig senere Forhandlinger. Der har af de nedsatte Udvalg gjentagne Gange været stillet et lille Ændringsforslag til Lovforslagets § 1, men det er, hver Gang Loven er bleven fremlagt paany, blevet taget bort. Der staaer nemlig i § 1, at det skal „nærmere fastsættes ved Anordning, i hvilke Tilfælde Rjedler overhovedet skulle betragtes som Dampfjedler“. Dertil har der gjentagne Gange været stillet det Ændringsforslag, at der foran „Dampfjedler“ skal indskydes: „saadanne det Offentliges Tilfyn underkastede“, da det dog ikke kan være Meningen, at Staten ligesom skal kunne gribe ind paa Videnskabens Omraade; det er jo dog Videnskabens Sag at bestemme, hvilke Rjedler der skal betegnes som Dampfjedler. Maaske kunde Meningen ogsaa udtrykkes saaledes, at det ved Anordning skal bestemmes, hvilke Rjedler der overhovedet skal komme ind under Lovens Bestemmelse, men i alt Fald trænger Sætningen, som den staaer her, efter min Mening til en Rettelse. — Den eneste Paragraf, hvorved jeg skal dvæle, er § 15, hvori man i Stedet for et gjentaget Tilfyn med Rjedlerne har søgt at sætte Tilfyn

med de Folk, som skulle passe disse. Min Anke gaar nærmest ud paa Uffattelsen, men da Formen har saamegen Indflydelse paa Indholdet, har den dog ogsaa Hensyn til dette. I Paragrafens første Stykke er der kun Tale om Pasning af Dampfjedler, men i dens andet Stykke staaer der „Betjeningen og Pasningen“. Det er mig imidlertid ikke klart, hvilken Grændse der kan drages imellem Betjening og Pasning af Dampfjedler, om f. Ex. det at fyre under Rjedlen henhører under Betjening eller under Pasning. Naar der dernæst staaer, at denne Pasning „maa kun betros paa lidelige Mænd, der kunne læse og skrive“, vil jeg strax gjøre opmærksom paa, at der lige bag efter staaer den Bestemmelse, at disse Mænd skulle have Bevis for at have „den fornødne Indsigt og Paalidelighed“. Det forekommer mig derfor overflødig at sætte „paalidelig“ paa det første Sted, men naar det tages bort, kommer Eftertrykket til at hvile paa Ordet „Mænd“, og jeg tror dog ikke, det kan være den høitærede Ministers Mening, at en Kvinde f. Ex. ikke skulde have Lov til at fyre under en Rjedel. Man kunde jo tænke sig det Tilfælde, at der i Krigstid var en saa stor Trang paa Mandfolk, at det var nødvendigt at tage flere Kvinder i Industriens Tjeneste, men i saa Tilfælde vilde denne Lov, saa vidt jeg kan skjønne, være en Hindring derfor. Det er mig ikke bekjendt, hvorvidt der tidligere har været foresat det Vilkaar for at faae Afgang til Et eller Andet, at Bedkommende skulde kunne læse og skrive, undtagen for saa vidt det maaske staaer i Skoleanordningen af 1814 som en Betingelse for at kunne blive konfirmeret. Der kunde derfor maaske foretages en lille Ændring i den Henseende, saa meget mere som det ikke forekommer mig aldeles klart, paa hvilken Maade dette skulde prøves, om der f. Ex. skulde afholdes en Examen over Bedkommende, forinden han kom til at passe Rjedlen. Det er dog, som sagt, kun temmelig uvæsentlige Ting, jeg har fundet at bemærke ved dette Lovforslag.

Seg kan ikke unblade med det Samme ogsaa at kaste Blikket paa det følgende Lovforslag, hvilket, skjøndt det ikke nu er under Forhandling, maaske dog tør undskyldes af den Grund, at disse to Lovforslag tidligere have været forenede, saaledes at Forhandlingen om dem ikke godt kan stilles ad. Det er dog kun en aldeles uvæsentlig Ting, jeg skal omtale. Seg skal indrømme, at den høitærede Minister har indkommet Udvalget med Hensyn til Loven om Tilfyn med Dampfartstier, men han har vistnok ikke været opmærksom paa, at der derved er fremkommet Uoverensstemmelser imellem de to Lovforslag med Hensyn til adskillige Udtryk. Seg skal ikke opholde mig ved, hvori disse Uoverensstemmelser bestaa, da de kun angaa Redaktionen, men jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at der findes saadanne mindre Uoverensstemmelser.